

PĚT

16. listopadu 2008

Svištíme po I-5 a déšť cáká po čelním skle Tracyina auta. Štěrače zoufale vrzají sem a tam v rytmu tlukotu mého srdce.

„Vzpomínám si, jak jsi s ním měla první rande,“ nadhodí Tracy trochu tesklivě.

„Vážně?“ obrátím se k ní.

„Bylas hrozně nervózní. Než jsi vyrazila, snad tisíckrát ses převlíkla.“

„Wild Ginger,“ pronesu a můj mozek chrlí dravé plameny vzpomínek. „Šli jsme do Wild Ginger.“

„A já jsem málem volala policii, protože ty, odjakživa domácí puťka, ses vrátila domů až ve dvě ráno. Moc nechybělo a dostala jsem z tebe infarkt.“

Tracy odbočí výjezdem na James Street a pokračuje po Čtvrté avenúe. „Můžeme zaparkovat tady a pak jít kousek pěšky. Podíváme se, jestli ho nezahlédneme někde u restaurace.“

„Dobře,“ přitakám nervózně.

Když míjíme kavárnu, Tracy se zastaví. „Nejdřív kafe.“

„Tuhle hlášku by měl někdo tisknout na trička a prodávat je,“ řeknu.

„Já bych si jedno koupila,“ potvrdí Tracy.

Vejdu za ní dovnitř a každá si objednáme dvojité americano, načež Tracy v poslední chvíli změni objednávku na trojité. „Pamatuješ, jak jsme mívaly ve zvyku dávat si latte?“ prohodí se smíchem.

„A toho cukru,“ dodám. „Mám dojem, že jsem pila latte s příchutí makadamových ořechů přinejmenším rok v kuse.“

„A já jsem měla slabost pro opečené pěnové bonbony, pamatuješ?“

Přikývnu.

Rozzáří se jí oči. „A tiramisu.“ Rozřehtá se. „Co jsme si myslely?“

Směji se také, ale je to prázdný smích. A osamělý. Smích naplněný lítostí a touhou po dřívějším životě. Láhve sladkého sirupu jsou teď už jen vzdálenou vzpomínkou, stejně jako dvě naivní dvaadvacetileté holky.

Upijíme obyčejnou kávu a zahajujeme náš průzkum. Cestou po Čtvrté a pak po Třetí tčkám očima vpravo vlevo. Důkladně prošmejdím pohledem každý průchod, výklenek, nepřehlédnu jediný kontejner. Prší teď hustěji. Přetáhnu si přes hlavu kapuci bundy a Tracy se choulí pod stříškou.

„Le Marche je nedaleko,“ řeknu. „Teď mají zavřeno, ale možná že on zase postává někde poblíž.“

Tracy přikývne a jde za mnou na konec dalšího bloku a pak vedlejší ulicí. V tuhle chvíli asi nic lepšího podniknout nemůžeme.

Mlčky kráčíme o další dva bloky dál. Zahodím kelímek od kávy do popelnice. Nemůžu mluvit. Dokonce ani normálně uvažovat. Nezmůžu se na nic víc než jen s tlukoucím srdcem klást jednu nohu před druhou.

V dálce zahlédnu plátěnou zelenou markýzu restaurace Le Marche. Při přecházení ulice nedávám pozor a nevšímnu si zprava přijíždějícího SUV. Řidič na mě rozčileně zatroubí.

„Není tady,“ řeknu schlíple.

Tracy vytáhne z kapsy zvonící telefon, stoupne si pod přístřešek a odpovídá na hovor. Já mezitím poodejdu o pár kroků dál a nahlížím do průchodu vedle restaurace. Je prázdný, až na kontejner na odpadky a promáčenou kartonovou krabici.

Počkáme několik minut a pak navrhnu, abychom se vydaly směrem k Páté. „Sídlí tam útulek pro bezdomovce,“ podotknu a v duchu si vybavuji článek, který jsem psala loni. Pojednával o nejlepším kuchaři ve městě, který se spojil s mecenášem a vařil pro bezdomovce. V tichosti, dokud jeho recepty tak nějak neskončily jako speciality na stanici Food Network. Díky jejich úsilí byly mazlavé sendviče s grilovaným sýrem nahrazeny lososem v listovém těstě a štěrbákovým salátem s kandovanými vlašskými ořechy. Ráda bych si myslela, že moje místní reportáž přispěla – více než jednorázová publicita v televizi – k tomu, že se z výjimečné akce stala každoroční charitativní událost.

„Podíváme se, jestli...“ selže mi hlas. Pořád nemůžu uvěřit, že se Cade ocitl v tak neutěšené situaci. A klidně se může stát, že vejdu do útulku a najdu ho, jak tam leží na skládacím lehátku flekatém od moči.

Tracy mě popleská po paži. „Neboj se. Zvládneš to.“

Přikývnu a společně dojdeme o další blok dál k cihlové budově s oprýskanými načerno natřenými dveřmi. Na chodníku stojí bezzubá žena s vlasy jako provázky a pije z láhve zabalené v hnědém papírovém pytlíku.

„Jste policajti?“ zeptá se hlubokým chraplavým hlasem a ustoupí o krok vzad.

„Ne,“ odpoví Tracy. „Nejsme.“

Žena přikývne a znovu si přihne z láhve. Všimnu si zhnisané a zarudlé otevřené rány na její levé paži, pak Tracy položí ruku na kliku. Vnitřně se zachvějí. „Třeba budeme mít štěstí,“ pošeptá mi.

Vejdu za kamarádkou do haly, kde za stolem sedí muž středního věku s kozí bradkou a prořídlymi vlasy nad čelem. V ovzduší se vznáší pach těl, vlhkých koberců a vyčpělých cigaret, ale také smutku, zmařených snů.

„Brý den,“ pozdraví muž a vzhledne. Jeho obličej mi připadá povědomý a okamžitě si vzpomenu na nezvykle příjemně naladěný tón. Určitě si na mě také pamatuje. „Nejste vy reportérka z *Heraldu*?“

„Jsem,“ odpovím. „Kailey Crainová.“ Asi před rokem jsem s ním dělala rozhovor. „Odpusťte, ale budete mi muset připomenout svoje jméno.“

„Abe Farrell.“ Podá mi ruku. „Hned mě napadlo, že vy dvě asi nehledáte nocleh.“ Zasměje se pro sebe, ale my s Tracy jsme příliš vyvedené z míry, než abychom na pokus o vtip nějak zareagovaly. Jen tupě zíráme. „Jak vám mohu pomoci?“

„Někoho hledáme,“ řeknu rychle a o krok předstoupím. „Jednoho muže.“

„A jméno?“

Pohlédnu na Tracy, pak sklouznu očima zpátky k Abe-mu. „Totiž, jmenuje se Cade McAllister.“

Abe zakroučí hlavou. „Myslím si, že nikoho takového tady nemáme, ale člověk nikdy neví, vzhledem k naší klientele. Někteří z nich ani nevědí, jak se jmenují.“

Kývnu hlavou. „Je vysoký asi sto osmdesát centimetrů. Štíhlý. Vousatý. Včera měl na sobě khaki bundu a vysoké boty.“ Obraz Cadea sedícího na chodníku, jenž mám vypálený do paměti, přetrvává. Znervózňuje mě pomyslení na jeho oči – tak smutné, ztracené. „Měl dřevě džíny,“ ukážu si k holením, „v těchto místech.“

„Nezlobte se, slečno,“ řekne muž a znovu se usměje. „Takhle tady vypadají všichni.“

Odevzdaně vzdychnu.

Muž pokrčí rameny. „Víc by mi asi pomohlo, kdybyste mi ukázala fotku.“

Sáhnu pro peněženku a vydoluji vybledlý snímek. Cade a já v Big Sur, s malebnou vyhlídkou na dálnici Highway 1. Živě si ten výlet vybavím a usměju se pro sebe. Pronajali jsme si kabriolet a já si ovinula hlavu béžovým šátkem po vzoru Grace Kellyové. Když jsme dojeli k té malé vyhlídce, byli jsme oba zelení, jak se nám po všech těch zvratech a zákrutách udělalo v autě zle, ale z fotky byste nic nepoznali.

„Tohle je on,“ řeknu a nastavím fotografii tak, aby na ni Abe viděl. Zamžourá na ni a pokrčí rameny.

„Bohužel, řekl bych, že nikdo takový tady není,“ konstatuje po chvíli. „Ale jestli chcete, vezmu vás dovnitř a můžete se porozhlédnout samy.“

„Díky.“ Pohlédnu na Tray a pak znovu na něj. „Za to bych vám byla vděčná.“

Trochu obezřetně za ním vykročíme malou halou a prodeme dveřmi do větší místnosti. Podél stěn stojí palandy. Za stolem uprostřed sedí tři muži a soustředěně hrají karty. Několik dalších nejspíš spí nebo se opilý do němoty povaluje na lůžkách. Jeden si v koutě cosi bručí pod vousy. Cade mezi nimi není.

„Ne,“ vzdychnu. „Není tady.“

„Promiňte,“ řekne Abe, „ten muž je váš... přítel?“

Zakroutím hlavou. „Ne,“ odpovím a přejeďu prsty po zásnubním prstenu. „Jen dávný známý.“

„Hmm,“ dodá. „Pak může mluvit o štěstí, že má někoho jako jste vy, kdo ho hledá.“ Usměje se. „Doufám, že ho najdete.“

„Já taky.“

Muž se obrátí ke dveřím. „Počkejte,“ zadržím ho, stáhnou si bundu a vyhrnu rukáv trička. „Tohle tetování – on má úplně stejné. Nepřipadá vám povědomé?“

„Ne, obávám se, že podobnou kérku jsem nikdy neviděl.“

Vtom si všimnu, že jeden z mužů, kteří hrají karty, starší a s dlouhými prošedivělými vousy, se na mě dívá.

„Dobře,“ hlesnu sklíčeně a vklouznu rukama do bundy. Voustatý muž se zvedne od stolu.

„Promiňte.“ Přistoupí ke mně, v pravé ruce karty rozložené do vějíře. Všimnu si pikového esa a pomyslím na doby, kdy jsem Cadea učila hrát jednatřicítku, oblíbenou karetní hru mých prarodičů. Cade vyhrál. „Ta kérka. Vypadá jako... Mitchellova.“

Zakroutím hlavou. „Mitchellova?“

„No jo, on je divnej. Nemluví. Občas sem zajde, ale většinou je na Čtvrté, u toho nóbl francouzskýho podniku, jak jen se jmenuje –“

„Le Marche?“ vyjeknu dychtivě.

„Jo, to je ono.“

Vytřeším oči. „Určitě to tetování poznáváte?“ Znovu shodím bundu a kérku mu ukážu.

„Ano, madam,“ zamžourá na paži zblízka.

„Povídejte, prosím. Proč mu říkáte Mitchell?“

Pokrčí rameny. „Nemám potuchy. Mitchell stojí na štítku té vojenské bundy, co ji pořád nosí. Všichni zřejmě usoudili, že se tak jmenuje. Možná jo a možná ne.“ Uchechtne se pod vousy. „Já se jmenuju Frank, ale všichni mi přezdívací Vztekly pes.“

„Vztekly pes,“ řeknu. „Tak vám děkuji.“

Kývne hlavou a vrátí se ke hře, myslím na Cadea, který nosí vojenskou bundu opatřenou nášivkou se jménem MITCHELL. *Jak se tohle stalo?*

„Promiňte, že jsem tak dotěrný,“ obrátí se ke mně znovu Vztekly pes. „Ale jak to, že někdo jako vy a někdo jako on má stejný tetování?“

V očích mě pálí slzy. Zhluboka se nadechnu, spodní ret se mi trochu chvěje. „Mezi námi dvěma není žádný rozdíl. Jsme stejní. A já jsem ho kdysi milovala, strašně moc.“

Cítím, jak mi Tracy položila dlaň na paži. „Tak už pojďme, zlato.“

Strnule za ní vyjdu na ulici.

Děšť opět zesílil, a když s Tracy dojdeme po chodníku zpátky k Le Marche, schováme se pod okap.

„Co dál?“ zeptá se.

„Myslím, že tady ještě nějakou dobu zůstanu,“ řeknu. „Uvidím, jestli se třeba nevrátí.“

Tracy kývne a sáhne do kapsy pro vyzváněcí telefon. Poodejdu o několik kroků a znovu nahlédnu do průchodu vedle restaurace. Nikde nikdo, až na holuba dřobajícího opodál do chodníku.

„Volali z nemocnice,“ vysvětlí Tracy za okamžik a kráčí ke mně. „Pacient v akutním krizovém stavu. Promiň, musím jít.“

„Zvládnou to sama,“ řeknu a holub se mezitím poleká a odletí dál do průchodu, popelavě šedý a opuštěný.

Pár minut stojím na chodníku, pak vykročím podél bloku ke Starbucks. Objednám si další kávu a usadím se na židli u okna. Prší hustěji a okno je zamžené jako moje hlava. Rukávem bundy otřu průhled, abych viděla na kolemjdoucí. Kdokoli z nich může být Cade, ale není.

Vyjdu z kavárny. Uplyne hodina, pak dvě. Zavolá Ryan, povím mu, že provádím průzkum v terénu. Další nevinná lež. Zeptá se, jestli bych mohla udělat k večeři rizoto. Přislíbím a požádám ho, aby se stavil v obchodě pro rýži Arborio. Náš rozhovor je klidný, nenucený. Střídáme se v řeči, jako bychom měli scénář. Právě teď ale nejsem ze scénáře nijak odvázaná. Silně mi vadí, že tady plkám o rýži a o dobrém obchodě, když Cade je někde ve městě, v chladu, nejspíš hladový a schoulený v tom dešti někde v průchodu. Nenávidím to všechno. Rýži a déšť i všechno, co se mi teď děje.

Opřu se o cihlovou zeď restaurace. Právě otevřeli na nedělní oběd. Oknem vidím pohlednou dvojici u baru. Ona má na sobě volné slonovinově bílé plátěné šaty z běžné nabídky obchodu Free People. Natáčí si kolem prstu dlouhé tmavé vlasy a koketně se naklání k partnerovi, pečlivě oholenému muži v brýlích s tmavými obroučkami. Představuji si jejich rozhovor.

„Zbožňuji ústřice,“ řekne ona.

„Já taky!“ on na to.

„Ale slávky ne,“ dodá ona a zlehka upije vychlazeného růžového vína.

„Slávky nikdy,“ přidá se muž okamžitě. „Jsou to podezřelí měkkýši.“

Ona se rozesměje, opět se zvolna napije vína, které má stejný odstín jako červenorůžová tvářenka značky

MAC, kterou předtím použila při líčení. Přemítá, jestli jí nenanesla moc. A zda potkala svoji spřízněnou duši.

Kolem prosvítí auto. Na poslední chvíli uhnu před sprškou špíny z blátivé kaluže. Sevru prsty zlatý řetízek pověšený kolem krku, sježu jimi k medailonku ve spodní části, na jehož zadní straně jsou vyryté moje iniciály. Byl to dárek od babičky s dědou k mým desátým narozeninám a od té doby jsem ho dost odřela.

„Co si do něj uložíš?“ zeptala se babička, když jsem si ho poprvé připnula.

„Ještě nevím,“ odpověděla jsem a představovala si, že předmět, který si vyberu ze všech ostatních, musí být naprosto výjimečný.

Právě ten den děda vytáhl letitou krabici od doutníku a probíral se starými mincemi, fotografiemi s vroubkovanými okraji, pohledy, zažloutlými novinovými výstřižky, až vybral drobný předmět.

„Nejhezčí mušle pro nejhezčí dívku,“ prohlásil a dal mi pusu na čelo.

Celá rozzářená jsem obracela mušli v dlani.

„Chceš slyšet, jak jsem ji našel?“ zeptal se.

Přikývla jsem a nespouštěla oči z nově nabyté vzácnosti. Dědovy příběhy jsem odjakživa zbožňovala.

„Psal se srpen 1944 a my už jsme téměř osvobodili Francii,“ líčil. „Pamatuji si, že bylo parno. Vlhko a dusno. Několik mých kámošů si chtělo jít zaplavat dolů na pláž. To ráno jsme poslouchali v rádiu Eisenhowera. Všichni měli dobrou náladu, a tak velitel ani nemrkl, když jsme opustili tábor a vydali se na pláž, třebaže jsme dostali varování, že máme dávat pozor na nášlapné miny a poslední nepřátelské vojáky skrývající se v jeskyních nebo v domech vesničanů. I tak se nám na tu pláž chtělo.“

A že nebyla ledajaká. Zatoulali jsme se za Omahu, kde se odehrály všechny boje, do malé zátoky u skalnatého útesu lemované kamýšem, cypřiši a několika rozeklanými jabloněmi. Kapitán Raines a já jsme snědli všechna jablka do jednoho.“ Přestal vyprávět a usmál se na mě. „Je to legrační, ale kdykoli se zakousnu do jablka, ještě i teď, v duchu se ocitnu zpátky na pláži.“ Děda se zahleděl do dálky.

„Pak jsme šli dál,“ pokračoval. „Příboj v tom úseku pláže zesílil. Objevil se nebezpečný zpětný proud. Rainese málem smetl.“ Uchechl se pro sebe. „Já jsem seděl na pobřeží a vlny se převalovaly sem a tam. A vtom jsem si všiml nějakého vyplaveného předmětu. Nejdříve jsem si myslel, že jde o oblázek, ale pak jsem se opatrně přisunul blíž a uviděl, že je to mušle. Ale žádná obyčejná. Tahle se na slunci leskla. A byla nefritově zelená, duhová, něco takového jsem nikdy neviděl.

Když se Raines posadil vedle mě, nález jsem mu ukázal. „Ta je vzácná,“ řekl. „Jak to víte?“ zeptal jsem se. Vyloužil mi, že potkal dívku, Francouzku, a ta měla stejnou mušli na náhrdelníku. Podle všeho jsou vzácné a vlny je vyplaví jednou za uherský rok a jen na *tu* pláž. Místní tvrdí, že když člověk tuhle mušli najde, má štěstí, je to dobré znamení, symbol lásky, štěstí a ochrany.“ Znovu se usmál. „Opatroval jsem ji všechna ta léta a vidíš, měl jsem šťastný život. Vskutku nádherný. A teď ji předávám tobě.“

Nemohla jsem uvěřit, že je mi osud tak nakloněný, a hrdě jsem přechovávala dědovu mušli na nočním stole, až ji jednoho dne otravná malá sestra mojí kamarádky vzala a při tahanici venku jí vyklouzla z rukou, spadla na chodník a rozbila se na kousky.

Plakala jsem, vzlykala, vážně. Brečela jsem kvůli té mušli víc, než když se mi ve druhé třídě odstěhovala nejlepší kamarádka. Jak se teď budu moct podívat dědovi do očí? Jak mu jen povím, že mušle, kterou mi světil do péče, je zničená, jeho vzácné vzpomínky jsou ty tam, a to všechno jen jediným neopatrným švihnutím ruky zbrklého dítěte od sousedů? Ale samozřejmě jsem mu to vyklopila a on mi odpustil. Ostatně, já jsem věděla, že mi promine. Největší střep mušle jsem přechovávala v horní zásuvce prádelníku, vedle spodního prádla Wonder Woman a bikin v barvách duhy s volány vpředu, dokud jsem jej neuložila do medailonku, kde odpočívá dodnes. Pohladila jsem jej a pomyslela na dědu, který umřel dva dny po mých šestadvacátých narozeninách. „Pořád máš svoji mušli?“ zeptal se, když jsem ho viděla naposledy.

„Jasně,“ odpověděla jsem.

„Hodná holka.“

Z myšlenek mě vytrhne mužský hlas přede mnou. Zvednu hlavu. „Neslyšíte, nebo co?“ vybafne dotyčný hrubě.

Je to muž z restaurace, v pase má uvázanou bílou zástěru. Nevidím přes něj na dotazovaného a musím natáhnout krk, abych zjistila, co se děje.

„Už jsem vám říkal, že musíte jít pryč,“ pokračuje. Zrychlí se mi tep. Mohl by to být...?

„Počkejte!“ zavolám na pomalu odcházejícího muže. Vidím jen jeho záda a *khaki bundu*. „Počkejte, prosím.“

Muž z restaurace si odkašle. „Přijměte prosím moji omluvu, jestli vás ten muž obtěžoval.“

Neodpovím a uháním k dalšímu bloku. Muž v khaki bundě právě zahýbá za roh. Přidám do kroku, ale na nároží vidím, že mi dotyčný proklouzl na náměstí před

nákupním centrem Westlake. Je tu plno lidí – matky a dcery drží deštníky nad nákupními taškami s logem módní značky Nordstrom, studenti s peckami do uší připojenými k iPhonům. O notný kus dál hraje pouliční houslista „Happy Birthday“. A pak zahlédnu khaki bundu.

„Cade!“ zavolám. Je o několik set kroků dál a vím, že mě slyší, protože se okamžitě zarazí a rozhlédne se vpravo a vlevo.

„Cade!“ vykřiknu znovu a pomalu se k němu blížím. Bojím se, abych nešla příliš rychle a nevyplašila ho. A tak kráčím opatrně, rozvážně, jako člověk, který se snaží přilákat do bezpečí vystrašené, poraněné štěně. *Ještě pár kroků.* „Cade, to jsem já, Kailey,“ řeknu.

Obrátí se obličejem ke mně a naše oči se setkají. V tu chvíli jako kdyby svět, kdysi valící se vodopád, zpomalil a stékal po kapkách. Neslyším okolní hlasy a šum. Nevidím lidi pobíhající kolem. Necítím na tvářích déšť. Existuje jen Cade. A dívá se na mě.